

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **V. Q. L.**, narozen „X“,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2019, č. j. MV-13336-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2019, č. j. MV-13336-4/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. 2018, č. j. OAM-2839-19/ZR-2013. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než šest let, a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu stanovil lhůtu k vycestování z území v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se současně předmětnou žalobou domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný nesprávně a žalobcově situaci nepřiléhavě aplikoval zákonná ustanovení, dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a svévolně aplikovat zásady správního řízení v žalobcův neprospěch. Správní orgány podle žalobce vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jestliže dovodily, že žalobce se mimo území České republiky nacházel nepřetržitě devět let. Toto zjištění správní orgány založily na domněnce, že žalobce se po odcestování do Vietnamu v roce 2005, resp. 2006, již do České republiky nevrátil. K uvedenému závěru však podle žalobce nelze dospět toliko na základě absence přechodových razítek v jeho dvou na sobě platností nenavazujících cestovních pasech. Žalobce měl za to, že pro dostatečné zjištění skutkového stavu nepostačoval úřední záznam Odboru azylové a migrační politiky Karlovy Vary, správní orgány proto měly vyslechnout jeho zákonné zástupce. Podle žalobce nevěnovaly správní orgány jeho námitce neprokázání nepřetržité absence na území České republiky žádnou pozornost.
3. Žalobce zdůraznil, že řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu je zahajováno z moci úřední a je povinností správního orgánu zjistit skutkové okolnosti, na jejichž základě rozhodne. V daném řízení nebylo povinností žalobce cokoli dokazovat, a správní orgány tedy pochybily, pokud přenesly důkazní břemeno na žalobce, jemuž přičetly k tíži, že nepředložil vysvědčení z české školy. Žalobce trval na tom, že nebyla prokázána nepřetržitost jeho absence, ani její časové vymezení počátkem a koncem nepřítomnosti na území. Dodal, že postup správních orgánů je znakem přepjatého formalismu, neboť ochrana práv žalobce jakožto nezletilého dítěte s povolením k trvalému pobytu by měla mít zvláštní přednost.
4. Nezákonnost postupu správních orgánů spatřoval žalobce v přidělení spisové značky jeho spisu již v roce 2013, ačkoli k zahájení správního řízení došlo mnohem později. Pokud správní orgán prvního stupně již v roce 2013 shledal důvod pro zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu, nebylo podle žalobce jeho vyčkávání vedeno dobrým úmyslem řádně a bez zbytečných průtahů zjistit skutkový stav, ale úmyslem ztížit procesní postavení žalobce. Žalobce měl za to, že založení správního spisu podle § 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je úkonem správního orgánu v rámci vedení řízení, o čemž svědčí systematické zařazení tohoto ustanovení, ale i jeho smysl. Podle žalobce je nemyslitelné, aby správní orgány při zjištění každé domněnky zakládaly spis se spisovou značkou, aniž by zároveň zahájily řízení. Konstatoval, že tímto postupem byla krácena jeho procesní práva, neboť správní orgán prvního stupně vykonával činnost odpovídající vedení řízení, aniž řízení formálně zahájil, a nepřiznal tak žalobci práva účastníka správního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Podle žalobce je v rozporu se zásadami správního řízení, že správní orgán, ačkoli věděl o přítomnosti žalobce ve Vietnamu, doručoval na jeho hlášenou adresu v České republice, a nevyvinul ani žádnou aktivitu k tomu, aby informaci žalobci doručil, byť věděl, že jeho otec pobývá v České republice.
6. Žalobce nesouhlasil s posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 377/2018 označil žalobce za nepřiléhavý, neboť se vztahuje k § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který obsahuje korektiv přiměřenosti. Namítal, že správní orgány nereflektovaly, že jde o neurčitý právní pojem, nikoli o správní uvážení, a poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 240/2014 a 5 As 102/2013, vykládající hlediska, která je nutno zvážit v případě neurčitého právního pojmu. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť správní orgány rezignovaly na zjištění veškerých hledisek potřebných k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí s ohledem na osobu žalobce. Dodal, že povolení k trvalému pobytu zde má od roku 2005, od té doby si zde vytvořil silné vazby, přičemž jediným jeho přáním je pobývat zde se svými rodiči. Z napadeného rozhodnutí podle žalobce číší nedostatečná individualizace na jeho případ, což není v souladu s § 3 správního řádu a s § 174a zákona o pobytu cizinců. Námitku neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalobce vznesl již v odvolání, žalovaný k ní však dostatečně nepřihlédl, čímž porušil § 89 odst. 2, resp. § 68 odst. 3 správního řádu a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný odmítl námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné, přičemž poukázal na to, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Byl toho názoru, že nebylo nutné vyslýchat žalobce či jeho rodiče, neboť zejména z žalobcových cestovních dokladů, výpisu z Cizineckého informačního systému, sepsaného úředního záznamu ze dne 16. 7. 2018, pobytových kontrol a protokolu o výsledku otce žalobce bylo dostatečně prokázáno, že žalobce pobýval mimo území nepřetržitě nejpozději od roku 2006 do 12. 9. 2018. Ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců by postačovalo již zjištění 6 let nepřetržitého pobytu na území, v případě žalobce však byla zjištěna nepřetržitá nepřítomnost na území dvojnásobně toto překračující. Zdůraznil, že žalobce sám neprokázal jakékoliv pobytové aktivity na území České republiky ve výše uvedenou dobu. Konstatoval, že mj. mezera mezi cestovními pasy žalobce či podání žádosti o udělení víza za účelem vstupu na území České republiky dne 9. 7. 2018 v zemi původu anebo absence pobytových aktivit jsou dostatečnými důvody pro zrušení platnosti pobytového oprávnění, jak je zřejmé z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 Azs 301/2016-45.
8. Žalovaný upozornil na usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2002, sp. z. II. ÚS 586/02, z něhož bylo dle žalovaného zřejmé, že Ministerstvo vnitra bylo v daném případě oprávněno a povinno zahájit řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť ani delší časový úsek od zjištění podnětu pro zahájení řízení a okamžikem zahájení řízení neměnil nic na skutečnosti, že existoval důvod pro zahájení řízení. Byl toho názoru, že získání kopie cestovních dokladů žalobce dne 10. 7. 2018 od Velvyslanectví České republiky ve Vietnamské socialistické republice bylo impulsem pro zahájení řízení se žalobcem z moci úřední.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Nebylo dle žalovaného důvodné se domnívat, že by vydané oznámení o zahájení řízení jakkoliv krátilo žalobce na jeho právech; bylo na žalobci, aby na území využíval pobyt tak, aby předešel zrušení platnosti jeho pobytového oprávnění. Žalovaný poukázal na to, že žalobce dle výsledku pobytových kontrol založených ve správním spise pobýval po svém návratu z vlasti na území České republiky. Ze spisového materiálu vedeného správním orgánem prvního stupně je zřejmé, že oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 10. 2018 bylo žalobci doručeno fikcí doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu dne 5. 11. 2018. Sám žalobce nezpochybnil, že by mu nebylo oznámení o zahájení řízení doručeno. Z oznámení o převzetí právního zastoupení a žádosti o nahlédnutí do spisu ze dne 9. 11. 2018 je zřejmé, že tímto žalobce v krátké době po doručení oznámení o zahájení řízení reaguje prostřednictvím zmocněného zástupce na skutečnost, že s ním bylo zahájeno řízení ve smyslu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dle žalovaného výše uvedená skutečnost svědčila o tom, že žalobce musel být obeznámen se zahájením řízení, neboť by na tuto skutečnost jinak nemohl reagovat udělením plné moci zmocněnému zástupci a žádostí o nahlédnutí do spisu, jež byla správnímu orgánu prvního stupně doručena dne 9. 11. 2018.
10. Žalovaný uvedl, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 5. 12. 2018, sp. zn. 1 Azs 377/2018, poukázal na skutečnost, že dle jeho konstantní judikatury nemají správní orgány povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života tam, kde jim to zákon neukládá. Pokud jde o žalobcovo tvrzení o přiměřenosti rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tak žalovaný, byť důvodem zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu bylo § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, konstatoval, že § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nestanovuje správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadu do rodinného a soukromého života cizince. Zdůraznil, že skutečnost, že právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, a nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem České republiky, jak vyplývá z usnesení Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. ÚS 462/03 a II ÚS 59/06. Žalovaný pak vyslovil názor, že rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, a ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, nejsou pro případ žalobce přílehlavé, neboť se týkaly případů správního vyhoštění, ve kterých byla ze zákona stanovena povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince.

Ústní jednání soudu

11. Při jednání soudu konaném dne 26. 10. 2021 právní zástupce žalobce uvedl, že absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce způsobuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Zvláště to platí za situace, kdy správní orgán jedná z moci úřední a jde o nezletilé dítě. Zrušení trvalého pobytu vede k narušení studia žalobce, což je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se správní orgán musí vznesenou námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí zabývat i v případě, kde to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví. Zdůraznil, že v tomto řízení nelze použít protokol o provedení výslechu matky žalobce, neboť ten byl učiněn v jiném správním řízení. Rovněž úřední záznam vyhotovený na Zastupitelském úřadě v Hanoji nemůže být podle názoru právního zástupce žalobce v řízení použit jako důkaz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtož jednání poukázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 51/2019-54, kterým soud žalobu bratra žalobce v právně i skutkově totožné věci zamítl.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nepřihlédl k námitce neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí a své rozhodnutí dostatečně neindividualizoval, že správní orgány rezignovaly na zjištění veškerých hledisek potřebných k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí s ohledem na osobu žalobce, nevěnovaly žádnou pozornost jeho námitce neprokázání nepřetržité absence na území České republiky a nereflektovaly, že v případě přiměřenosti dopadů jde o neurčitý právní pojem, nikoli o správní uvážení. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že k žalobcově nepřítomnosti na území České republiky se žalovaný vyjádřil na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu postačoval obsah jeho cestovních dokladů č. „X“ a č. „X“ a absence cestovního dokladu z období mezi platností těchto dokladů, neboť z těchto skutečností bylo zřejmé, že žalobce nepobýval na území po dobu od 10. 5. 2009 do 12. 9. 2018, tedy více než osm let. Z tohoto vyjádření žalovaného jednoznačně vyplývá, že žalobcovu nepřítomnost na území České republiky v daném období považoval za nepřetržitou.
16. Problematické přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života se věnoval nejprve správní orgán prvního stupně, který na straně 4 svého rozhodnutí uvedl, že žalobce neumí česky, v České republice nikdy nechodil do školy a v letech 2006 až 2018, tj. od svých pěti do necelých sedmnácti let, žil nepřetržitě ve své vlasti, kde také studoval. Po celou dobu tam žil ve společné domácnosti se svou matkou a sourozencem, ve Vietnamu žije také celé žalobcovo příbuzenstvo vyjma otce, s nímž žalobce do současnosti nežil. Správní orgán prvního stupně shrnul, že žalobce v podstatě veškerý svůj soukromý a rodinný život realizoval ve Vietnamu, do české společnosti není integrován a nerealizuje zde žádné své aktivity. Dodal, že je mu z úřední činnosti známo, že řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu žalobcovy matky bylo zastaveno. Správní orgán prvního stupně nijak nezpochybňoval možnost určitého dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, neboť žalobcův otec má v České republice povolen trvalý pobyt, tento dopad však Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

označil přiměřený vzhledem ke zjištěnému stavu, který vedl k naplnění podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu.

17. Žalovaný pak na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí konstatoval, že povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců a že test proporcionality § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců provedl zákonodárce stanovením podmínky šesti let nepřítomnosti na území, přičemž je zřejmé, že při takto dlouhém pobytu realizoval cizinec svůj soukromý a rodinný život mimo území. K tomu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32, ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, a ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47. Žalovaný dále uvedl, že napadené rozhodnutí neznamená zákaz styku žalobce se členy jeho rodiny, ani zákaz pobytu na území; nezakazuje rovněž členům žalobcovy rodiny, aby společně s ním pobývali v zemi jejich společného původu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, žalovaný uzavřel, že žalobce má i jiné prostředky legalizace pobytu na území České republiky.
18. Spatřoval-li žalobce nepřezkoumatelnost v tom, že správní orgány údajně rezignovaly na zjištění veškerých hledisek potřebných k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí s ohledem na osobu žalobce, soud poznamenává, že tato námitka spíše než k nepřezkoumatelnosti směřuje k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, který bude posuzován v další části rozsudku.
19. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný pojal vypořádání námitek zpochybňujících přiměřenost dopadů rozhodnutí spíše obecně než individualizovaně, nicméně zároveň nelze opomíjet skutečnost, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří dohromady jeden celek a mohou navzájem zaplňovat mezery v argumentaci jednoho či druhého správního orgánu. Soud současně zdůrazňuje, že žalobce se ve svých odvolacích námitkách omezil především na obecná tvrzení a citaci judikatury, a v tomto kontextu lze proto obecnější charakter argumentace žalovaného pokládat za adekvátní. Jedinou konkrétní odvolací námitkou týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí je tvrzení o trvalém pobytu žalobcova otce na území České republiky, intenzitě otcových vazeb k České republice a žalobcovu vztahu k jeho otci. Tato žalobcova tvrzení však podle názoru soudu dostatečně nezpochybňují argument správního orgánu prvního stupně, že žalobce se svým otcem doposud nežil a v podstatě veškerý svůj soukromý a rodinný život realizoval ve Vietnamu. Správnost tohoto argumentu pak potvrdil i žalovaný, když v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že při takto dlouhém pobytu mimo Českou republiku je zřejmé, že cizinec realizoval svůj soukromý a rodinný život mimo území. Ke vztahu žalobce s jeho otcem pak žalovaný nad rámec argumentace správního orgánu prvního stupně dodal, že napadené rozhodnutí neznamená zákaz styku žalobce se členy jeho rodiny, ani zákaz pobytu na území; nezakazuje rovněž členům žalobcovy rodiny, aby společně s ním pobývali v zemi jejich společného původu.
20. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí, vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, a příslušné žalobní námitky tudíž nejsou důvodné.

21. Vzhledem k tomu, že se správní orgány přiměřenosti rozhodnutí věnovaly a vzaly v potaz žalobcova tvrzení a příslušná zákonem stanovená kritéria vyjmenovaná v § 174a zákona o pobytu cizinců, pokládá soud žalobcovu námitku upozorňující na rozdíl mezi neurčitým právním pojmem a správním uvážením, avšak bez konkrétního vztahu k osobě žalobce či tvrzení o zásahu do jeho práv, za příliš nekonkrétní. K odkazům na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, a ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 As 240/2014-37, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, zdejší soud podotýká, že žalovaný požadavky vyplývající z této judikatury splnil a že správní orgány postupovaly při posuzování přiměřenosti svých rozhodnutí, resp. jejich dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života, plně v souladu se zákonem i související soudní judikaturou. Také v tomto ohledu proto soud pokládá napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
22. Před vypořádáním dalších žalobních bodů soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení plyne, že Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.
23. Vycházejí z citovaného ustanovení soud konstatuje, že bylo povinností správních orgánů prokázat, že žalobce pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než šest let. Správní orgány si k tomu opatřily kopii žalobcova cestovního dokladu č. „X“, platného od 10. 5. 2010 do 10. 5. 2015, a kopii žalobcova cestovního dokladu č. „X“, platného od 2. 7. 2018 do 2. 7. 2028, a dále vycházely z protokolu o výsledku žalobcova otce ze dne 23. 7. 2013, č. j. OAM-22375-18/DP-2013, a ze záznamu z pohovoru se žalobcovou matkou ze dne 16. 7. 2018. Žalobcův otec dne 23. 7. 2013 vypověděl, že žalobce byl v České republice naposledy v roce 2006, chodil zde do školky, nyní pobývá se svou matkou a bratrem ve Vietnamu, kde navštěvuje školu, aby se naučil vietnamsky a pochopil tamní kulturu. Žalobcova matka dne 16. 7. 2018 uvedla, že společně se svými syny odjela v roce 2005 do Vietnamu, aby se naučili vietnamštinu a tamní kulturu; žalobce s bratrem navštěvují vietnamskou školu, česky nemluví. Z kopií žalobcových cestovních dokladů soud ověřil, že ke dni 16. 7. 2018 neobsahovaly žádné vstupní razítko. Tato skutková zjištění považuje soud za dostatečná pro závěr, že žalobce pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než šest let.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Soud zdůrazňuje, že tento závěr správní orgány neučinily toliko na základě absence přechodových razítek ve dvou žalobcových pasech, které na sebe platností nenavazují, nýbrž také na základě výpovědí obou žalobcových rodičů. Absence přechodových razítek ve dvou cestovních dokladech žalobce tak nebyla jediným podkladem pro vydání rozhodnutí, ale skutkový stav byl spolehlivě zjištěn z výše zmíněných podkladů, jež tvořily ucelený řetězec důkazů, který neposkytoval prostor pro důvodné pochybnosti. Všechny tyto podklady jsou podle názoru soudu ve vzájemném souladu a jednoznačně prokazují naplnění podmínek § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
25. Soud k záznamu o pohovoru s matkou žalobce, který se uskutečnil dne 16. 7. 2018, podotýká, že tento byl proveden pro účely tohoto správního řízení, pro účely řízení o zrušení trvalého pobytu bratra žalobce a pro řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu matky žalobce, a to dle § 169k odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení jsou skutečnosti zjištěné při pohovoru a obsažené v záznamu o pohovoru podkladem pro vydání rozhodnutí. Záznam o pohovoru s matkou žalobce ze dne 16. 7. 2018 byl tedy ve správním řízení použitelný jako důkaz a správní orgány z obsahu záznamu o pohovoru s matkou žalobce mohly vycházet. Soud zdůrazňuje, že žalobce by seznámen s obsahem daného záznamu v rámci seznámení s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž žalobce ve správním řízení vůbec nezpochybnil správnost skutečností obsažených v tomto záznamu o pohovoru. Ze shora popsaného je tak zřejmé, že se žalobce mylí, pokud záznam o pohovoru provedený s matkou žalobce považuje za úřední záznam o podání vysvětlení ve smyslu § 137 správního řádu, který nelze použít jako důkazní prostředek.
26. Dále soud posuzoval námitku žalobce, že protokol o výsledku otce žalobce ze dne 23. 7. 2013 (žalobce při jednání soudu nesprávně uváděl protokol o výsledku matky žalobce – pozn. soudu), který byl pořízen v jiném správním řízení, a to o žádosti matky žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nelze použít jako důkaz. V rozsudku ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014-36, Nejvyšší správní soud k právně obdobné otázce konstatoval: „Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (přiměřeně srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 - 57). ... Protokoly o výpovědích stěžovatelky i jejího manžela byly pořízeny v souladu se zákonem v jiném správním řízení vedeném podle zákona o pobytu cizinců; byly tak zachovány tytéž zásady provádění důkazů vyplývající ze zákona o pobytu cizinců a ze správního řádu (zejm. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Stěžovatelka rovněž měla možnost se k důkazům shromážděným ve správním řízení vyjádřit.“ Rovněž v projednávané věci byl protokol o výsledku otce žalobce pořízen v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu matky žalobce, tedy v jiném správním řízení podle zákona o pobytu cizinců. Uvedené samo o sobě nevylučuje použití nadepsaného protokolu o výsledku otce žalobce v řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce a nezpůsobuje nezákonnost tohoto důkazů. Protokol se dostal do dispozice žalobce v rámci seznámení s podklady rozhodnutí dne 15. 11. 2018. Žalobce se s protokoly tedy mohl seznámit, což také učinil. Lze tak uzavřít, že podmínky přípustnosti důkazu protokolem o výsledku otce žalobce sepsaným v řízení o prodloužení platnosti povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k dlouhodobému pobytu matky žalobce ve smyslu citovaného judikátu byly splněny. Daná námitka není důvodná.

27. K absenci přechodových razítek v cestovních dokladech soud poukazuje na přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Článek 10 odst. 1 tohoto kodexu ukládá členským státům povinnost cestovní doklady příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřovat otiskem razítka. Podle článku 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu navíc platí, že *„[n]ení-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.“* Podle odstavce 2 téhož článku *„[d]omněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.“*
28. V projednávané věci žalobce netvrdil, natož aby prokazoval, že v jeho cestovních dokladech nejsou vyznačeny některé konkrétní vstupy do schengenského prostoru nebo výstupy z něj, ani netvrdil (a nijak nedokládal), že by existoval nějaký jiný cestovní doklad, ve kterém byly některé vstupy do schengenského prostoru zaznamenány. Podle citovaného článku 11 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu přitom platí, že důkazní břemeno k vyvrácení domněnky, že žalobce přestal splňovat podmínky délky pobytu v České republice, leželo výlučně a jen na žalobci. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že na něj správní orgány účelově přenášely důkazní břemeno, neboť to byl právě žalobce, kdo měl svými konkrétními a důkazně podloženými tvrzeními vyvracet zjištění správních orgánů vycházející z jeho cestovních dokladů. Nic takového však žalobce neučinil, proto správním orgánům nelze vytýkat, že při svém rozhodování vycházely zejména z kopií jeho cestovních dokladů. Soud proto nepřisvědčil ani námitce žalobce poukazující na údajně nedostatečně zjištěný stav věci a shledal, že správní orgány dostatečně prokázaly, že u žalobce existoval důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než šest let. Nejednalo se tedy o pouhé domněnky správních orgánů, jak mylně naznačoval žalobce.
29. Podle názoru soudu byla předmětnými podklady dostatečně prokázána i nepřetržitost žalobcova pobytu mimo území České republiky. Žalovaný v této souvislosti trefně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 Azs 301/2016-44, podle kterého *„[v]yšetřovací povinnost správního orgánu nicméně není bezbřehá. Správní orgán nesmí zcela rezignovat na zásadu hospodárnosti řízení. Nehospodárným, ba až absurdním, by se vůči správnímu orgánu jevil požadavek na iniciativní vyhledávání a prokazování skutečností, kterými disponuje účastník řízení, jejichž uplatnění mu je zjevně ku prospěchu, avšak v řízení je neuplatní.“* Vzhledem k tomu, že žalobce ke skutečnostem zjištěným správními orgány nenabídl žádná konkurující skutková tvrzení, natož aby tato doložil, tedy ve správním řízení nepřednesl žádná tvrzení, kterými by jakkoli věcně zpochybnil zjištění správních orgánů, že pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než šest let, nevznikla správním orgánům povinnost vést v tomto směru další dokazování.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Žalobcův požadavek na přesné časové vymezení počátku a konce jeho nepřítomnosti na území České republiky shledal soud nedůvodným, neboť z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že tato nepřítomnost trvala nejméně od roku 2006 do 12. 9. 2018, kdy žalobce se svou matkou přicestoval zpět z Vietnamu. Při takto dlouho trvající nepřítomnosti na území České republiky lze definovaný rozsah označit za dostačující, umožňující posouzení věci.
31. Soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce, že mu správní orgány přičetly k tíži, že nepředložil vysvědčení z české školy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že žalovaný použil nepředložení vysvědčení z české školy toliko jako doplňkový argument potvrzující, že žalobce v České republice nepobýval. Jak soud vysvětlil výše, žalobcův nepřetržitý pobyt mimo území České republiky byl dostatečně prokázán kopiemi jeho cestovních dokladů a vyjádřeními jeho rodičů, tudíž rozhodně nelze hovořit o tom, že by mu bylo přičteno k tíži, že nepředložil předmětné vysvědčení.
32. K žalobcově námitce vyvozující nezákonnost postupu správních orgánů z toho, že k přidělení spisové značky jeho spisu došlo již v roce 2013, ačkoli správní řízení bylo zahájeno až v roce 2018, soud především konstatuje, že žalobce nebyl uvedenou prodlevou mezi založením spisu a zahájením správního řízení nikterak zkrácen na svých právech. Přidělení spisové značky signalizující řízení o zrušení trvalého pobytu v okamžiku získání první indicie o důvodech pro zrušení trvalého pobytu nepovažuje soud za vhodné řešení, nicméně je třeba zdůraznit, že proti žalobci nebyly před vlastním zahájením správního řízení činěny žádné úkony.
33. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení až v okamžiku, kdy disponoval dostatkem podkladů nasvědčujících tomu, že u žalobce je dán důvod pro zrušení trvalého pobytu, řádně žalobce seznámil se všemi podklady pro rozhodnutí a umožnil mu plné uplatnění jeho práv, a rovněž s přihlédnutím k tomu, že předmětný důvod pro zrušení trvalého pobytu přetrvával ještě v době bezprostředně předcházející vlastnímu zahájení řízení, soud shledal, že žalobce nebyl předčasným přidělením spisové značky v roce 2013 nijak poškozen, ani nebylo jakkoli ztíženo jeho procesní postavení (natožpak úmyslně). Tato námitka tudíž není důvodná.
34. K žalobcem tvrzenému pochybení správních orgánů při doručování soud nejprve uvádí, že oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 7. 2018 bylo doručováno žalobci na jeho adresu evidovanou v cizineckém informačním systému. Vzhledem k tomu, že se předmětné oznámení o zahájení řízení nepodařilo žalobci doručit, inicioval následně správní orgán prvního stupně pobytovou kontrolu, která vyústila ve zjištění aktuálního místa pobytu žalobce v Roudnici nad Labem, Jungmannova 1069, kde od 18. 9. 2018 pobývá. Správní orgán prvního stupně proto následně vyhotovil nové oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 10. 2018, které společně s výzvou k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí řádně doručil žalobci. Žalobcovo tvrzení, že správní orgán (myšlen patrně správní orgán prvního stupně, pozn. soudu) nevyvinul žádnou aktivitu k tomu, aby informaci (myšleno patrně oznámení o zahájení řízení a výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, pozn. soudu) žalobci doručil, se tudíž nezakládá na pravdě. Správní orgán prvního stupně naopak po neúspěšném doručování na adresu evidovanou u žalobce v cizineckém informačním systému aktivně prostřednictvím pobytové kontroly zjišťoval skutečné místo jeho pobytu a následně předmětné písemnosti řádně doručil. Poté již převzal žalobcovo zastoupení jeho právní zástupce, jemuž správní orgán prvního stupně rovněž zaslal výzvu k seznámení s

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podklady pro vydání rozhodnutí, a oba správní orgány mu pak řádně doručovaly veškeré písemnosti. Soud proto uzavírá, že správní orgán prvního stupně řádně žalobci doručil oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 10. 2018, kdy již žalobce pobýval na území České republiky. Správní orgán prvního stupně současně tím, že žalobci doručil spolu s oznámením o zahájení řízení ze dne 18. 10. 2018 též výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí, na kterou žalobce prostřednictvím jeho právního zástupce reagoval, neporušil žádná žalobcova procesní práva; naopak žalobci umožnil, aby svá práva v plném rozsahu uplatňoval. Předmětné žalobní námitky tedy soud nepřisvědčil.

35. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že přiměřenost dopadů rozhodnutí představuje neurčitý právní pojem, jak ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34. Správní orgány při svém rozhodování musí vážit kritéria, která vypočítává § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna v zákoně uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit pouze ty důvody, které jsou v daném případě specifické, a nikoli ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Těmto povinnostem správní orgány v projednávané věci dostaly a řádně zjistily všechna relevantní hlediska pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobci, který byl v řízení zastoupen advokátem, ostatně nic nebránilo v tom, aby správním orgánům sdělil veškeré relevantní okolnosti, jejichž zohlednění při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí po správních orgánech požadoval. Pokud některé takové okolnosti správním orgánům nesdělil (zamlčel), nemůže podle názoru soudu zpětně správním orgánům vytýkat, že se jimi nezabývaly. V tomto kontextu soud poznamenává, že v žalobě žalobce poukázal pouze na to, že povolení k trvalému pobytu v České republice má od roku 2005, od té doby si zde vytvořil silné vazby, přičemž jediným jeho přáním je pobývat zde se svými rodiči. Žalobce tudíž ani v žalobě neuplatnil žádné relevantní okolnosti, jimž se správní orgány podle něj měly zabývat a neučinily tak.
36. Žalobci lze přisvědčit v tom, že závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32, nejsou pro projednávanou věc přílehavé, ovšem nikoli z důvodu uváděného žalobcem, nýbrž z důvodu jejich neaktuálnosti. Ve vztahu k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zdejší soud poukazuje na aktuální právní názor Nejvyššího správního soudu, podle kterého „[s]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-47, nebo ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32). Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]ři rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona ... o pobytu cizinců ... je ve výjimečných případech třeba čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

209/1992 Sb.) aplikovat přímo. Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS).

37. Vzhledem k tomu, že se správní orgány otázkou dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života zabývaly, naplnily požadavky citované judikatury. Ačkoli tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na dnes již neaktuální závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32, nebyla tím porušena žádná žalobcova práva, neboť správní orgán se přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce řádně věnovaly.
38. Pokud jde o vlastní hodnocení žalobcem tvrzených důvodů nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, soud se plně ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně. Za situace, kdy bylo ve správním řízení prokázáno, že žalobce nejméně od roku 2006 do 18. 9. 2018 nepřetržitě pobýval mimo území České republiky, je podle názoru soudu zcela irrelevantní, kdy žalobce povolení k trvalému pobytu získal. Zároveň je z logiky věci naprosto vyloučeno, aby si během dvanáctiletého pobytu ve Vietnamu od jeho čtyř nebo pěti let do necelých sedmnácti let věku vytvořil silné vazby na Českou republiku. Vzhledem k tomu, že žalobce odcestoval do Vietnamu ve věku čtyř nebo pěti let, nemohly být jeho vazby na Českou republiku nijak silné a po dobu pobytu ve Vietnamu jejich intenzita přirozeně dále klesala; žalobcova matka ostatně přiznala, že žalobce v roce 2018 nemluvil česky. Žalobce si pochopitelně po návratu do České republiky dne 18. 9. 2018 mohl začít budovat vazby, nicméně přinejmenším od doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (20. 12. 2018) tak činil s vědomím, že jeho pobytový status je nejistý. Soud zároveň nepřehlédl, že žalobce své údajně silné vazby k České republice v žalobě nijak blíže nepopsal, tudíž ani soudu neumožnil, aby je jakkoli blíže posoudil.
39. Soud nepochybuje o tom, že napadené rozhodnutí vyvolá určitý zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, nicméně tento zásah vnímá soud jako přiměřený. Jeho nepřiměřenost totiž nemůže být založena ani tím, že správní orgány žalobci neumožní realizovat jeho přání pobývat v České republice se svými rodiči. Soud si je vědom toho, že žalobcův otec v České republice žije dlouhodobě, a stejně tak jako správní orgány soud nijak nezpochybňuje intenzitu vazeb žalobcova otce k České republice. Naopak vazba žalobce k jeho otci již tak intenzivní být nemůže, neboť se spolu osobně neviděli nejméně od roku 2006 do 18. 9. 2018, tj. v době od žalobcových čtyř nebo pěti let věku až téměř do jeho sedmnácti let. Případný napadeným rozhodnutím vyvolaný zásah v podobě žalobcova odloučení od jeho otce tak podle názoru soudu nepředstavuje pro žalobce nic nového, neboť žalobce byl po řadu let zvyklý žít bez přímého osobního kontaktu se svým otcem. Žalobce žil přibližně dvanáct let se svou matkou a bratrem ve Vietnamu, chodil tam do školy a seznamoval se s tamní kulturou, tudíž podle názoru soudu jsou jeho vazby k Vietnamu nesrovnatelně intenzivnější než vazby k České republice, a ani z tohoto pohledu nelze dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků považovat za nepřiměřené.
40. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že nezjistil tvrzená pochybení při výkladu a aplikaci právních norem, ani blíže nespecifikovanou aplikaci zásad správního řízení v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobcův neprospěch. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. října 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.